

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem projednal ve veřejném zasedání konaném dne 24. února 2022 v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Daniela Broukala a soudců Mgr. Ladislavy Šafránkové a Mgr. Tomáše Plhy odvolání **státního zástupce** Okresního státního zastupitelství v Mostě proti rozsudku Okresního soudu v Mostě ze dne 17. června 2021, č. j. 6 T 136/2020-304, ve věci obžalovaného [REDAKCE] narozeného [REDAKCE]

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. se napadený rozsudek **zrušuje ve výroku o trestu** a podle § 259 odst. 3 tr. ř. se znovu rozhoduje tak, že se obžalovaný [REDAKCE] odsuzuje

podle § 185 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **4,5 (čtyř a půl) roku**.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se pro výkon uloženého trestu zařazuje do **věznice s ostrahou**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem rozsudku Okresního soudu v Mostě ze dne 17. června 2021, č. j. 6 T 136/2020-304, byl obžalovaný [REDAKCE] uznán vinným tím, že

v blíže nezjištěné době od 23.45 hodin dne 13.9.2020 do 1.20 hodin dne 14.9.2020, si nejprve v ulici [REDAKCE] č.p. [REDAKCE] na lavičce před barem [REDAKCE], přisedl k poškozené [REDAKCE] nar. [REDAKCE] kterou objímal kolem ramen, osahával přes oblečení na prsou a horní polovině těla, říkal jí, že už neměl dlouho sex, že jí strčí penis do zadku a už nebude chtít jinak, požadoval po ní felaci, což výslovně odmítla s tím, že s ním pohlavní styk mít nebude, že není taková, sundávala mu jeho ruce ze svých ramen, čehož nedbal a stále se jí dotýkal přes oblečení na prsou a těle, častoval ji vulgarismy "mrdko, píčo", stále opakoval, že s ní chce souložit a felaci, poškozená [REDAKCE] mu následně dala jednu cigaretu, aby měla klid, zvedla se z lavičky a odcházel směrem k parkovišti v ulici [REDAKCE] pokračovala ulicí [REDAKCE] kam ji obviněný

po celou dobu pronásledoval se slovy, že ji doprovodí, neustále opakoval, že s ní chce mít pohlavní styk, a aby mu provedla felaci, což poškozená [REDAKCE] opět slovně odmítala a dále pokračovala do ulice [REDAKCE] kolem bloku [REDAKCE] čísla popisného [REDAKCE], kde u travnatého porostu, v těsné blízkosti křižovatky ulic [REDAKCE] a [REDAKCE] ji obviněný zezadu chytil oběma rukama kolem krku, strhl ji k zemi tak, že ležel na zemi na zádech, poškozená ležela na něm v poloze na zádech a škrtil ji, že sevření se mu vymanila kroutivými pohyby svého těla, volala o pomoc a z místa utíkala do baru [REDAKCE] v ulici [REDAKCE] čísla popisného [REDAKCE], kde požádala obsluhu baru [REDAKCE] nar. [REDAKCE] o přivolání hlídky policie na místo, takže k pohlavnímu styku nedošlo, když následkem tohoto útoku obviněného poškozená [REDAKCE] utrpěla oděrku vpravo na krku bez vyžádání dalšího lékařského ošetření.

2. Tím spáchal pokus zločinu znásilnění podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, § 185 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, a byl odsouzen podle § 185 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání tří roků. Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl pro výkon uloženého trestu zařazen do věznice s ostrahou.
3. Své rozhodnutí odůvodnil soud prvního stupně ve výroku o trestu tím, že přítěžující okolnosti neshledal, naopak za polehčující okolnost soud považuje plné doznání obžalovaného a rovněž i upřímnou lítost nad spáchaným činem (§ 41 písm. l) a o) tr. zákoníku). Jeho předchozí odsouzení se sice týkají rovněž násilného jednání, nicméně nutno přihlídnout i k časovému odstupu od spáchání a odsouzení v těchto věcech. Přihlédl i k tomu, že se jedná toliko o pokus podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, a k tomu, že obžalovaný poškozenou sice chytil za krk, nicméně vzhledem ke stopám na kůži poškozené se nejednalo o použití nějaké brutální síly, to, že se obžalovaný s poškozenou ocitli na zemi, lze přisuzovat spíše opilosti obžalovaného, který svou neohrabaností víceméně způsobil nechtěný pád obou, poškozená poté mohla normálně vstát a utéci, obžalovaný jí v žádném případě nebránil v opuštění místa, nepokračoval v užití násilí, ani ji poté nepronásledoval.
4. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolání v jeho neprospěch státní zástupce, který jej zaměřil do výroku o trestu. Je nutné uvést, že obžalovaný [REDAKCE] byl odsouzen v dubnu 2014 Okresním soudem Chomutov za zločin vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání sedmdesáti dvou měsíců se zařazením do věznice s ostrahou, který vykonal dne 6. 2. 2019. Tohoto jednání se dopustil v polovině září 2020, když uložený trest odnětí svobody v trvání tří roků se zařazením do věznice s ostrahou má za nepřiměřeně mírný se zřetelem na jeho shora citované předchozí odsouzení v trvání šesti roků nepodmíněně v trestní věci Okresního soudu v Chomutově spisové značky [REDAKCE]. Obžalovaný v minulosti již spáchal trestný čin znásilnění, což je patrné z bodu 2 popisu rejstříku trestů, když byl odsouzen Krajským soudem v Ústí nad Labem ve věci spisové značky [REDAKCE] za trestný čin znásilnění podle § 241 odst. 1, odst. 3 písm. a), písm. b) trestního zákona v tehdy platném znění a byl mu za to uložen trest odnětí svobody nepodmíněně v trvání sedmi roků se zařazením do věznice s ostrahou. Obžalovaný tedy spáchal nyní podruhé trestný čin znásilnění, byť nyní ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, když pokus trestného činu je trestný podle trestní sazby stanovené na dokonatý trestný čin. Navrhuje, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil ve výroku o trestu a uložil obžalovanému opět trest odnětí svobody nepodmíněně, ovšem v trvání čtyř roků a šesti měsíců se zařazením do věznice s ostrahou, který byl nebyl nepřiměřeně přísný, avšak byl by adekvátní vůči osobě obžalovaného se zřetelem k jeho předchozím odsouzením za násilnou trestnou činnost a již předchozí odsouzení za trestný čin znásilnění.
5. Krajský soud v Ústí nad Labem podle § 254 odst. 1, odst. 3 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost výroku o trestu napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k níže popsaným závěrům. K výroku o vině v zásadě přezkum neprováděl, když se omezil na to, že v nich nebyly spatřeny vady, mající vliv na případný trest, kdy řízení, které vydání napadeného rozsudku předcházelo, není zatíženo žádnou procesní vadou,

kteřá by měla vliv na správnost vydaného rozsudku. Byla dodržena všechna příslušná procesní ustanovení, zejména ta, jimiž je garantováno právo obžalovaného na obhajobu, která byla ostatně od počátku vedena k tomuto účelu ustanoveným obhájcem.

6. To, s čím se krajský soud neztotožnil, je délka uloženého trestu. V zásadě soud prvního stupně vysvětlil, co jej vedlo k ukládání trestu toliko rok nad dolní hranici zákonné sazby, kdy nejvíce relevantní se krajskému soudu jeví úvahy ohledně pokusu, což je nepochybně významné, byť se jednalo o relativně intenzivní, opakovaný a rozhodný útok, kdy se poškozené toliko svou aktivní obranou podařilo uprchnout z moci obžalovaného. Na druhou stranu však je zjevné, že osoba obžalovaného a takto speciální recidiva je takového rozsahu, když jde o vysoce nebezpečného pachatele, kdy není sice nutno zvyšovat trestní sazby podle § 58 odst. 1 tr. zákoníku, na druhou stranu se však nelze omezit na ukládání trestu tak výrazně při dolní hranici zákonné trestní sazby. Je možno připustit, že obžalovaný využil jednání poškozené a že tato svým poněkud lehkovážným přístupem má na tomto svou vinu (přisednutí si ke dvěma mužům na lavičku v tuto hodinu, což obžalovaný nesprávně vyhodnotil a jal se domáhat po poškozené pohlavního styku), to však nemůže převážít okolnost, že obžalovaný toliko roku 2019 vykonal šestiletý trest pro zločin vydírání, tedy rok a půl před tímto skutkem, a současně byl v již v minulosti odsouzen pro zločin znásilnění Krajským soudem v Ústí nad Labem. To jsou zcela rozhodné a významné okolnosti, které soud prvního stupně zcela evidentně nevzal jako součást svých úvah a nedocenil jejich závažnost, když neshledal přitěžujících okolností, jakou je osoba pachatele, kdy se omezil toliko na úvahy o časovém odstupu. Nikdo nezpochybňuje, že je zde časový odstup od odsouzení za znásilnění, na druhou stranu většina časového odstupu zde byla vyplněna pobytem obžalovaného ve výkonu trestu odnětí svobody, tudíž byla jeho možnost páchat násilnou trestnou činnost poněkud významně snížena (výkon trestů od 6. 2. 2013 do 6. 2. 2019 a předtím od 16. 3. 2005 do 16. 8. 2011). Jiná věc by byla, kdyby se jednalo o odsouzení a výkon trestu mnoho let zpětně v rozsahu více jak desetiletí, ale zde bylo vysvětleno, že poslední výkon trestu byl 6. 2. 2019, a tudíž úvahy ohledně časového odstupu skutečně neobstojí. Při zvážení polehčujících a přitěžujících okolností bylo zohledněno, že způsob provedení nebyl takového rázu, že by zcela znemožnilo úspěšnou obranu poškozené (byť nešlo o to, že by obžalovaný v důsledku opilosti upadl na poškozenou, jak nepřesně uvedl soud prvního stupně), a u hlavního líčení se obžalovaný doznal (projevenou lítost naproti tomu nelze přeceňovat a zveličovat), a že zůstalo v rámci zločinu ve stadiu pokusu, na druhé straně oproti tomu jde o osobu se sklony k páčání násilné trestné činnosti, vytrvalého recidivistu, a proto byl v souladu s návrhem uložen trest odnětí svobody v trvání čtyř a půl roku, tedy došlo ke zpřísnění o polovinu původně uloženého trestu, když přesto je nutno říci, že se jedná o trest výrazně v dolní polovině zákonné trestní sazby, a tudíž okolnosti přitěžující (osoba obžalovaného) nebyly přeceněny, ale tato výměra trestu se jeví dostatečnou, neboť jde o trest důrazný. Pro výkon trestu byl zařazen do věznice s ostrahou, kam byl zařazen ostatně i soudem prvního stupně, když tento typ věznice je nyní věznicí nejmírnější.
7. Veden těmito úvahami krajský soud k odvolání státního zástupce podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. zrušil napadený rozsudek ve výroku o trestu a podle § 259 odst. 3 tr. ř. nově rozhodl tak, že odsoudil obžalovaného podle § 185 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání čtyř a půl roku. Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku pro výkon obžalovaného zařadil do věznice s ostrahou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není přípustný žádný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **dovolání**. Dovolání může podat nejvyšší státní zástupce, a to ve prospěch i neprospěch odsouzeného pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí,

a odsouzený pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, které se ho bezprostředně dotýká. Odsouzený **může** podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce. Podání odsouzeného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se **nepovažuje** za dovolání, byť by tak bylo označeno. Dovolání **lze** podat ve lhůtě **dvou (2) měsíců** od doručení rozhodnutí, proti kterému směřuje, a to u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (tj. Okresní soud v Mostě). O podaném dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně. Dovolání **musí** obsahovat (vedle obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 tr. ř.) i údaje, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) nebo § 265b odst. 2 tr. ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen uvést, zda dovolání podává ve prospěch či neprospěch odsouzeného. Rozsah a důvody dovolání **lze** měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Náklady trestního řízení o zcela bezvysledně podaném dovolání činí **10 000 Kč**.

Ústí nad Labem 24. února 2022

Mgr. Daniel Broukal v. r.
předseda senátu

Monika
Radostová

Digitálně
podepsal Monika
Radostová
Datum: 2022.06.16
12:37:24 +02'00'